

očeta. Dne 5. jan. je za vselej zatisnil oči zlatomašnik, duhovni svetovalec, Anton Fröhlich, v 79. letu svoje dobe. Ta tužna vest je globoko užalostila srce vsakega, ki je poznal rajnika, kajti bil je mož poln kreposti in blagega značaja.

Narodil se je v Celju dne 29. apr. 1819 kot edini otrok starišev rokodelskega stanu. Ljudsko šolo je pohajal v svojem rojstnem mestu in ker je bil mladi Tonček bistre glavice, poslali so go njegovi stariši v tamosnjo latinsko šolo, katere šest razredov je zvršil v Celju, sedmi in osmi pa v Gradcu z najboljšim uspehom. Na srčno željo pobožnih starišev, si je izvolil mladi dijak duhovski stan ter se podal v Celovec učiti se bogoslovskih ved. Po dovršenih študijah je bil 4. avg. leta 1842. pri Sv. Andražu v Labodski dolini posvečen v mašnika. Služboval je kot kaplan na Vranskem, v Vitanju, Velikovu na Koroškem, v Vuzenici, Makolah, Gornjem gradu in na Laškem. Dne 30. sept. leta 1858. je postal župnik pri Sv. Venčesu in deset let pozneje, dne 1. febr. 1868, nadžupnik pri Sv. Križu tik Slatine.

Pokojni A. Fröhlich je bil goreč, pobožen duhovnik, vnet za večni blagor svojih ljubljenih ovčic. Dasiravno vedno bolehen in slaboten, spolnjeval je vestno in vsestransko težavne dolžnosti duhovskega stanu. Rad je opominjal vernike k pogostemu prejemanju sv. zakramentov in da jim je nudil k temu priliko, ni opustil noben dan spovedovanja, celo v svoji visoki starosti ne, če tudi marsikdaj tako slab, da bi bolje sodil za posteljo, kakor za spovednico. Le v redko kateri župniji je toliko mnogoštevilnih in dobro urejenih bratovščin, tako razvit blagonsni tretji red sv. Frančiška, le redko kje se je obhajalo toliko sv. misijonov in duhovnih vaj, kakor v njegovi nadžupniji. Pokojnik je bil vnet za lepo cerkveno petje. Zato je tudi v svoji nadžupniji oskrbel cecilijansko petje, tako izborno in dugo, da bi šest delalo vsakemu koru po mestnih cerkvah. Rajni Fröhlich je nad vse ljubil molitev, še na smrtni postelji hvalil njeno moč in tolažbo. Zato je pa tudi rad obiskoval kraje molitve, božja pota, med drugimi Trsat in dvakrat Rim, kjer je na grobu prvakov apostolov daroval sv. mašo za svoje ljubljene farane. Nadžupnijski cerkvi je omislil krasno zvonjenje in dva nova stranska oltarja, ki sta silno okusno in strogo v slogu cerkve izrezana. — Njegova želja je bila oskrbeti še nov velik oltar, novo prižnico, krstni kamen in slikana okna. A vse to je hotel imeti umetno in mojstersko izdelano, primerno veliki in krasni cerkvi svetokriški, kar bi pa stalo mnogo tisočakov. Vendar se pa ta njegova srčna želja ni uresničila. Kajti pokojnik je bil silno rahločutnega srca, kateremu se je mililo zahtevati od toliko ubožnega ljudstva tolike požrtvovalnosti. Da se pa vendar enkrat izpolni njegova želja, je ustanovil družbo za olepšavanje nadžupnijske cerkve in svojo zapuščino volil večinoma v cerkvene namene. (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Pokončevanje mišij.

V preteklem letu so se na Murskem polju miši razmnožile tako zelo, da so postale huda nadloga. Poskusilo se je torej zatreti jih z znano glivico mišjega legarja od prof. Löfflerja. Po posredovanju g. drž. poslanca L. Gregoreca so dobile občine Cven, Noršinci in Krištanci po 200 cevčic tega okužila. Kako se je uporabljalo to sredstvo v občini cvenski, je že opisal dopisnik s Krapja, ki je del te občine. O drugih občinah mi ni znano, ali so to sredstvo uporabljale ali ne. Škoda bi bilo, ako tega ne bi storile, ker je dokazano, da to sredstvo, ako se popolnoma pravilno uporablja, res miši uniči. Na Cvenu je poročevalec povpraševal več

kmetovalcev o uspehu te poskušnje, pa je zvedel, da so 14 dnij po nastavljanju teh glivic izorali veliko mrtvih mišij. Seveda so se miši, a to pride od tod, ker je bilo okužila premalo za to veliko občino. Na vsak način pa je dognano, da se je množina mišij zdatno zmanjšala. Da pa bodo ljudje vedeli, kako se naj uporablja to sredstvo, naj sledi tukaj navod, kratko posnet po nemškem izvirniku:

1. Od glivic mišjega legarja zbolijo smrtno hišne in poljske miši. 2. Ta glivica umori samo miši, drugim živalim je popolnoma neškodljiva. 3. Za uporabo se namoči kot lešnik debeli kosci kruha v tekočino, kjer so glivice, in se nastavijo mišim. Kruh sme biti črn, nikakor pa ne plesniv. 4. Obolenje mišij traja 6—10 dnij; potem poginejo; med boleznijo okužijo tudi zdrave, in tako nastane med njima kuga. 5. Glivica se dobiva v majhnih cevčicah. Te cevčice so zamašene z vato, v njih pa je rumenkasta žolica, prevlečena s svetlosivo kožico, ki sestoji iz veliko tisoč milijonov glivic. Samo ta kožica je izdatna. 6. Pred uporabo glivice skuhamo in zopet ohladimo vodo ter posušimo kosce kruha, ki so debeli kot lešnik; ti kosci se morajo tudi ohladiti. 7. Glivica je namreč rastlina, katero vročina uniči; 8. tudi solnčna svetloba jo umori. 9. Porabiti moramo glivico takoj, ker le kratko časa ohrani življensko moč. 10. Upravlja se tako-le: Vzame se liter zavrete pa spet ohlajene vode; od te vode se vlije 1 žlica v odmašeno cevčico. Z gosjim peresom odgrnemo sivo kožico in jo dobro pomešamo z vodo, tudi žolico razmešamo. Vse skupaj potem vlijemo v liter vode ter spet dobro premešamo. Potem vržemo kruhove kosce v to tekočino ter čakamo, da se kruh dobro napije tekočine. Potem denemo kruh v majhne lonce in vtaknemo v vsako mišjo luknjo kar najbolj globoko jeden košček. 2000 kruhovih koscev porabi 1 liter tekočine, ali 2/3, kg kruha na pojmo z 1 litrom tekočine. 11. Ena cevčica zadostuje navadno na 1 oral ali plug; če je več kot 2000 lukenj na oralu, potem potrebujemo več. 12. Čez 14 dnij poteptamo luknje ter opazujemo, če miši narejajo nove luknje. Ako se to dogaja, potem delo ponovimo. 13. Za to delo je najpriličnejša prva pomlad in jesen. 14. Najbolje je delati po solninem zahodu ali pred solnčnim vzhodom; vedno naj nam bo pred očmi, da solnčna svetloba glivico zamori. Če je oblačno, delamo lahko celi dan. 15. Ob močnem dežju ne delajmo, ker dež glivice izpere. 16. Vsi posestniki morajo skupno in istočasno nastavljati, ker sicer se miši s polja, kjer se nič ne stori, preselijo na obložena polja.

17. Postopa pa se tako-le: Eden dan prej se v primernej posodi voda prekuha, potem pokrije in pusti, da se ohladi. Najbolj za to je pripraven perilni kotel. Istočasno se kruh nareže na koščke lešnikove debelosti in se posuši. Prihodnjega dne pridejo vsi moški in ženske, tudi šolska mladina. Vsak prinese seboj svoj kruh in čisti lonec. Izmed občanov pripravi zdaj eden glivično vodo po predpisu in razdeli potem namočene kruhove kosce. Vzame takoj 100 litrov vode in 100 cevčic, s katerimi ravna, kakor je v točki 10. povedano; ko je tako pripravil za 100 oralov, gre na drug kraj in pripravi zopet za 100 oralov itd. Posamezni občani nastavljajo potem po polju na predpisani način. Kdor neče, na tega račun naj drugi delo opravijo. Izvzeti se ne sme nobeden, sicer bi bil ves uspeh dvomljiv. Tudi po jarkih ob cestah, po mejah, po jezovih moramo nastavljati, ker sicer se miši tukaj mirno naselijo in se selijo od tod na polje. 18. Glivico dobimo od bakteriološkega laboratorija, katerega je vis. c. kr. poljedelsko ministerstvo osnovalo na c. in kr. živino-zdravniškem zavodu na Dunaju III. Linke Bahngasse 7. 19. Če rabimo glivico za pokončevanje hišnih mišij ali za male nevspešne poskuse, tedaj velja 1 cevčica 50 kr. Ako pa jo rabi ena ali več občin v obilni meri,

oddaja se glivica imovitim posestnikom po 10 kr. cevka. Za brezplačno oddajo pri velikih podjetjih je treba vsakokrat prositi pri vis. c. kr. poljedelskem ministerstvu.

Sejmi. Dne 22. januarja v Mozirju, Poličanah (za svinje) in na Bizeljskem. Dne 24. jan. na Teharjih in v Koprivnici. Dne 25. jan. v Studenicah in Slov. Gradcu. Dne 26. jan. v Imenem (za svinje). Dne 27. jan. na Bregu pri Ptuj (za svinje). Dne 28. jan. v Artičah.

Dopisi.

Iz Ruš. (Posnemanja vredna) je narodna zavednost ruških dam. Tukaj se namreč ne zavedajo samo možje svoje narodnosti, ampak tudi ženstvo se bojuje za prospeh naroda ter nam pomaga. Da je temu res tako, pokazale so to ruške dame v soboto, dne 8. jan., ko so priredile v prid družbi »sv. Cirila in Metoda« zabavni večer v gostilni g. J. Muleja.

Bila je to res jako prijetna zabava, pri kateri si mogel slišati spet krasno petje ruških slavčkov in sicer bas-solo, pel gosp. D. Lesjak, tenor-solo, pel g. E. Gorišek, pravnik v Pragi, ter lepi dvospev »Dalmatinski šajkaš«, in vse te točke spremljala je z veliko spretnostjo na glasoviru gđ. Ela Gorišek. Kuplet pa, katerega je pel gosp. T. Stani, spremljan na glasoviru od g. A. Majcena, povzročil je veliko smeha in živahnosti. Tudi senčne podobe so bile jako mikavne in dobro izpeljane, posebno poredni učenec, ponočne sitnosti in nesrečna ljubezen.

Da je bila ta zabava prav dobro obiskana, sklepa se lahko iz tega, da smo poleg le jako majhne vstopnine še vendar 10 gld. dobili kot čisti dohodek za družbo »sv. Cirila in Metoda«. Častitamo ruškim damam ter želimo, da bi še nam večkrat priredile v tem pustnem času s sodelovanjem ruških pevcev enako zabavo, zakaj vsaki je bil zadovoljen z zabavo, da celo vzdihovali so rekoč: »Škoda, da je ta večer tako hitro prešel!« — Živele Slovenke!

Z Murskega polja. (Suha zima; Ljutomerčanom!) Z več strani naše širne domovine se poroča, da imajo sneg. Mi pa imamo po Murskem polju, kakor po Slovenskih goricah, lepo zimo brez snega in lahko razne opravke izvršujemo.

V Ljutomeru se je menda tudi začela nemčurjem kri bolj gibati, ker se na mnogih vratih kaka psotka na Slovence napisana vidi. Najlepša (?) je menda ta: »Slovenec je vrag«. Pazite na take reči in je koj izbršite, ker je tudi otroci berejo, kadar v šolo hodijo!

Vi reve nemčurske, le malo potrpite! Slovan gre na dan! Vi značajni Slovenci in Slovenke, pa še se bolj ukrepite! Bodite s krajani, sprejemajte jih prav uljudno in strežite jim pošteno, kakor to delajo nemčurji; saj ti tako delajo in se s tem s kmečkimi krajcarji bogatijo vam na škodo.

Lepa katoliška navada je, da se večer pred Tremi kralji na duri napišejo tri črke in letnica in sobe se z blagoslovljeno vodo poskropijo. Prosim te, ljubi katoličan in Slovenec, napiši še si zraven tri črke N. N. V. to je: Nemčurju nič več!

Vi pa ljutomerski Slovenci, bodite v prodajalnicah prijazni, postrežite z izvrstnim blagom, in naše ljudstvo bo vaše in pri vas! Oskrbite še nam v trgu tudi železno štacuno, ki bo v slovenskih rokah! Kmet.

Iz Rogatec. (Nadutost) in drznost naših po sili Nemcev postaja vedno večja. Naše že od nekdaj ne posebno dobre pošne razmere so se v novjšem času v toliko zboljšale, da smo dobili prijazno in postrežljivo pošto ekspeditorico. Toda toliko bolje se odlikuje v neprijaznosti naš novi lastnik pošte ali »postmajster«. Res je sicer, da še ni dolgo, ko je kot korporal »muštral« pro-

stake ali »gmajnerje«, vendar toliko smemo vendar zahtevati, da kot c. kr. uradnik na slovenski zemlji, nepristransko postopa nasproti slovenskemu ljudstvu. Ko sem dne 9. jan. poslal nekoga na rogaško pošto s slovenski pisanim pooblastilom, proti kateremu bi se mu naj došla pošta izročila, je navzoči g. lastnik to pooblastilo jezno sem in tja metal, ne da bi dal prinescu zahtevano pošto.

Se le na opetovano ustno prošnjo mu izroči došlo pošto s smešno grožnjo: »Drugokrat naj nemško pišejo; danes še dam pošto, drugokrat pa ne, če bo slovensko; povejte to vašemu gospodu!« Ali ni taka grožnja skrajna predrznost iz ust človeka, ki živi od slovenskega kruha na slovenskih tleh? Mar misli v svoji nadutosti, da smo mi Slovenci njegovi hlapci? Ako neče pri nas svoje dolžnosti spolnjevati, naj pobere šila in kopita ter jo odpiha v blaženi nemški »rajh«! Slovence pa opomnim, naj vsikdar na pošti le slovenski govorijo in slovenske tiskovine zahtevajo; zakaj uradniki so zaradi nas tukaj, ne pa mi zavoljo uradnikov!

Iz Kostivnice. (To in ono.) Gospod urednik, veselo novo leto Vam želim, škoda pa, da Vam ne morem od nas nič veselega poročati. Najbolj žalostno je pač to, da se nekateri naši fantje in možje tako slabo obnašajo v cerkvi in zunaj nje med pridigo, kakor menda nikjer ne v celi škofiji. Če ne bo boljše, bom Vas prosil, gosp. urednik, da jih po imenu slovenskemu svetu naznanite. Ne pozabite vendar, mladeniči in možje, kje da ste, kadar ste pri službi božji!

Občinske volitve so pri nas tudi že minole, ostalo je žal, vse pri starem. V Šmarjah, v Št. Juriju ob južni železnici in po mnogih drugih občinah je lepo slovensko uradovanje in pečati so slovenski ali vsaj nemško-slovenski; tu pri nas, dasi so nas slovenske matere rodile, pa se dajo ljudje tako premetiti od enega ali dveh prusakov. Občinski pečat se je obrabil; ni škoda, ker je bil seveda nemški. Nedavno si je pa naše županstvo novega priskrbelo. Mislite, da je slovenski? Kaj se! Precej je večji od prejšnjega, zato pa je tudi večja nemčina na njem: »Gemeinde Kostreinitz« itd. Žalostno!

Ali naši ljudje še ne vedo, zakaj se gre dandanašnji. Kaj je temu krivo? Mislim v prvi vrsti to, da pri nas ljudstvo premalo čita. Naročajte si »Slov. Gospodar«, saj je najcenejši list! Če si ga eden sam ne more, pa stopite dva ali trije sosedje skupaj! Kostivničani, pristopite pa tudi v obilnem številu k našemu bralnemu društvu; želeti bi bilo, naj bi ne bilo družine v naši fari, kjer bi vsaj eden ne bil vpisan v bralno društvo! Kostivničani, ne bodimo vedno zaspani!

Od nemške meje. (Novoletne želje.) [Dalje] V Štrihovcu je sicer za nekaj časa naslednik g. Šparla g. Repnik, ki ni boljši od Pistorja; ali v kratkem bodo obč. volitve, in moramo Slovenci zmagati! Na delo, naši možje!

Druga prilika se ponujala v Šentilju samem. Tukaj je že zdaj treba začeti s pripravo na odločilno bitko ob prihodnjih občinskih volitvah, ali bodo tukaj gospodovali Slovenci ali pa bodo tlačani ti na svoji lastni zemlji. Tudi v Dobrenju se je dokaj letos zamudilo. Z velikim naporom se bo popravila škoda.

Selničani se morajo odločiti čim prej tembolj za slovensko šentiljsko šolo. Ponuja se jim na vse pretege šulvereinska šola na Sladki gori. Toda Selničani, vedite, od tam veje mrzla nemška sapa, ki bo premrazila vaše otroke, da se ne bodo več mogli ogreti celo svoje življenje ne za pošteno čednostno življenje. Za to je treba razumnosti, katere tamkaj ne dobijo. Selničani, pogodite se hitro, da plačujete za šentiljsko šolo prispevke. Čeršak ima v prihodnjem letu važno nalogo, da vpliva na vse strani v Kozjek, v Selnico, tudi v Šentilj, da se deluje v prosvet slovenske domovine.

Dovolj dela bo imelo tudi bralno društvo.

Tukaj bo treba uvesti na vsak način poučnih shodov, dalje bo moralo skrbeti, da se širijo med ljudstvom dobre knjige in dobri listi, na vse mogoče načine bo moralo buditi narodno zavest. Da bo tej nalogi kos, imeti bo moralo nekaj resnoben značaj. Da, delovanje tega društva bo se najbrž moralo dotikati celo šole in mladine, pripravljati bo moralo pot šolskim sestram v Šentilj. To je jasno kakor beli dan, da se bo najuspešneje vstavila germanizacija, ako se ustanovi tukaj zavod šolskih sester, katere bi poučevale slovenska dekleta. Kdor meni ne verjame, naj pogleda v Gomilico (Gamlitz.) Od kedaj pa ginevajo tamkaj tako strahovito Slovenci, da v kratkem jih več ne bo? — Od takrat, odkar se je ustanovil tamkaj zavod, v katerem poučujejo nemške usmiljenke dekleta, se razume samo v nemškem jeziku. Rodoljub, kateri bi daroval kaj za šolo šolskih sester v Št. Ilju, temu bi morala peti vsa Slovenija hvalo, kajti ta bi pomogel s svojim darom, da se utrdi slovenska meja, da se ohrani sedanji okvir slovenske zemlje.

(Konec prih.)

Od Sv. Jošta na Kozjaku. (Abrahamovo leto.) Dne 20. prosinca doteče 50 let, kar se je narodil naš č. g. župnik Pavel Hrovat v vasi Kranjebardo na Kranjskem. Blagi gospod župnikuje in učiteljuje že trinajsto leto na tej 1065 m visoki planinski fari. V časovnem razmerju to sicer ni ravno veliko časa; vendar pa, odkar sta celjska grofa Herman in Friderik lovila zverino po kozjaškem vršacu, oziroma od obstanka župnije (leta 1787.) do zdaj, toliko število let še ni dosegel nobeden tu gori bivajočih dušnih pastirjev.

Cerkvena priprava, na novo k cerkvi prikupljeni vinograd, stavba mežnarje itd., v skupni svoti gotovo nad 6000 fl. na tako majhni župniji pričajo, da imata cerkev in nadarbina sv. Jošta skrbnega gospodarja. V šoli pa č. g. župnik kot namestnik učitelja vzgaja narod, ki je kremenitega značaja, kakor skalovje, med katerim biva. Zasluge vrlega moža v šoli pripoznava kaj laskavo slavni okrajni šolski svet celjski v dopisu z dne 22. vinotoka 1889 št. 880.

Častitanju gospoda jubilarja se pridruži tudi slovensko časopisje ter svojemu posebnemu in zvestemu podporniku in požrtvalnemu rodoljubi navdušeno kliče ob pedesetletnici: »Živeli do skrajnih mej človeškega življenja; — dokler tudi Vam ne odbije ura, ki Vas pokliče od plodonosnega delovanja ter privede v kraje večnega počitka!«

Razne stvari.

Domače.

(Biserna sv. maša) papeža Leona XIII. se je dne 1. jan. povsod lepo slavila, posebno v Konjicah in Jarenini. V Konjicah so na predvečer bile večernice s pridigo, na to so skoro vsa trška okna bila razsvetljena, na Gori je plapolal kres, za gradom so v zrak frčale rakete. Na slavnostni dan pa je pri poznem sv. opravi bilo obilo ljudstva, tudi sodnijski uradniki ter knez in kneginja Windischgrätz. — V Jarenini pa je bralno društvo priredilo posebno slavnost, pri kateri je č. g. provizor govoril o papežu kot prijatelju delavskega ljudstva, č. g. kaplan pa kot prijatelju Slovanov. Lepe pesmi pa so deklamovali Šparlov Franček in Tonček, Murkova Micika in Ulova Tončka, pevci pa so par mičnih zapeli.

(Sv. birma in župnijski izpiti.) Sv. birma bode letos v naši škofiji v teh-le dekanijah: na Dravskem polju, ljutomerski, v Šaleški dolini, laški in videmski. — Župnijski izpiti pa bodo dne 3., 4. in 5. maja ter dne 30., 31. avgusta in 1. septembra.

(Odlikovanje.) Presvetli cesar so podelili g. Karolu Kaiserju, nadpazniku v moški kaznilnici mariborski, srebrni zaslužni križec

s krono, kateri mu je bil včeraj slovesno pripet.

(Nezreli politiki) smo mi po besedah »Slov. Naroda«, ker smo zadnjič objavili pismo s Kranjskega o spravi. Seveda tako zreli tiči nismo, kakor tisti gospod pri »Narodu«, ki je bil svojo zrelost pokazal nekje blizu Laškega, tudi tako ne, kakor oni gospod, kateremu je svinjstvo leposlovje in psovanje dokazovanje; toda toliko smo zreli, da pred vsem svetom trdimo: Kdor se s Švegelnom brati, je nemškutar in radujemo se, da sta g. župan J. Hribar in g. dr. D. Majaron hrbet obrnila »Narodovski« stranki.

(Nove naročnike) na naš list še vedno vsprejemamo, ker smo prve tri številke dali v prav veliki množini tiskati. Ob enem pa stare naročnike prosimo, ki še niso poslali letošnje ali morda celo lanske naročnine, naj na svojo dolžnost ne pozabijo!

(Graškemu c. kr. poštnemu ravnateljstvu) je včeraj naše upravništvo poslalo cel kup pritožb, katere so nam došle od naših gg. naročnikov. Bomo že videli, ali bodo c. kr. pošte pošiljale »Slov. Gospodarja« v redu ali ne!

(Ptujski mestni svet) je sklenil, naj se ptujski nižja gimnazija razširi v višjo gimnazijo, ali poddržaviti se ne sme, da se kjé zavod ne posloveni! Vsled tega so tudi hodili v Gradec gg. Kaiser, Kolenc in Macun, sami sinovi poštenih slov. starišev!

(Zahvala.) Velečenjeni g. dr. Franc Jurtéla, odvetnik in deželni poslanec na Ptuj, je daroval bralnemu društvu pri Sv. Andražu v Slov. gor. 15 fl., ter našej ljudski šoli 12 fl., da se vpiše 12 najprirednejših učencev za 1898 v družbo sv. Mohorja. Za to velikodušni dar se mu izreka prisrčna zahvala. — Ivan Strelec, šol. vodja in predsednik bral. društva.

(Mariborsko okrožno sodišče.) Za prvo porotno obravnavo bode predsednik g. Robert Greisdorfer in njegovi namestniki gg. deželnosodni svetovalci dr. Al. Fohn, Franc Trenz in dr. J. Pevetz. — Zadnjič smo omenili samonemske pečate tega sodišča, danes pa omenimo, da razun vnanjega napisa, so tudi vsi napisi na vratih nemški. Slovenca bodo torej porivali od vrat do vrat, predno bo v pravo sobo našel. Ko bi gospodje bili vsaj človekoljubni!

(Celjsko okrožno sodišče.) Prve prvotne obravnave predsednik bode g. R. Ulleptsch in njegovi namestniki gg. deželnosodni svetovalci L. Ulčar, Jož. Reitter, dr. Em. Eminger in A. pl. Wurmser. Porotniki so tudi že izžrebani in čudno, Nemci in nemškutarji imajo lepo večino. Torej Nemci niso samo nasilni, ampak tudi srečni!

(Ženska podruž. »Südmarke«) se snuje v Mariboru; najbolj se za to trudi gospa Leidl, učiteljica I. mestnega otroškega vrtca. Tako se mora vse, kar je odvisno od mariborskega magistrata, pehati in truditi za nemštvo. Slovenske dame, kdaj pa si bodele ve ustanovile podružnico sv. Cirila in Metoda?

(Na zloglasnega Wolfa so hudi.) kdo? Celjski Nemci, ker je vojaško poveljstvo zapovedalo častnikom, izstopiti iz kazine; kajti Wolf je ondi na Silvestrov večer smisel presvetlega cesarja ter s tem povzročil velik skandal. Kdaj pa bodo iz kazine izstopili c. kr. uradniki, pa še ne vemo!

(Častno občanstvo.) Odbor občine Slatina je v seji dne 16. jan. imenoval častnim občanom veleč. g. Jos. Tombaha, nadžupnika in dekana v Rogatcu, za velike zasluge za slatinsko občino za bivanja v Rogatcu. Častitamo!

(Protestantizem v Celju.) Peščica celjskih protestantov je kaj goreča. Večkrat jih obišče neki nemški pastor. Zadnjič je bil ondi dne 12. jan. ter govoril o socialnem delovanju protestantizma. Hodi ga tudi bojda mnogo nemških katoličanov poslušat.

(Ivan Nep. Gosar.) daleč znani slikar slovenski, sme ponosen biti na svojega učenca Vikt. Bevca, ki je za bralno društvo v Koz-